Mizah

C.H.P. — Programımızdan çıkma, tenkitlere aldırma..

Muhalefet — İdare bozuktur, milletin istediği gibi çalışın..

Hükûmet — Evet efendim, münasip efendim, pek güzel efendim.. Arada sırada ne buyurulur efendim!

FIKRALAR

AÇIKGÖZ

Mişon, kutu fabrikasındaki işçilerinden Salamonu karşısına çağırdı:

— Bana bak, oğlum, Salamon, dedi. Burada çalışanların içinde vaktinden evvel gelip vaktinden sonra giden bir sensin... İşine büyük bir dikkat veren, canla başla çalışan sensin.. En çok iş çıkaran sensin...

Mişon durdu. Salamon sordu:

— Evet, usta?..

Mişon devam etti:

— Bunun için, yarından itibaren sana yol veriyorum.

Salamon şaşalamıştı :

— Ne oldu, usta? Neden? Ben ne yaptım?

— Daha ne yapacaksın, be köpoğlusu! Burada işi öğreniyorsun, yarın karşıma rakip olarak çıkacaksın, değil mi? Defol!

HAY ALLAH RAZI OLSUN!

Şişli Terakki Lisesinin Müdür Muavini Kenan Sarıer geçen sabah Müdürün karşısına geldi:

—Bugün öğleden sonra bana izin verir misiniz? dedi.

Müdür Ecved Gürses, gür sesle :

— Ne münasebet, Kenancığım, dedi, işlerimiz başımızdan aşkın. İzin falan veremem!

— Teşekkür ederim, efendim. Çok lütufkârsınız... Eksik olmayın... Allah sizden razı olsun... Karımla çarşıya öte-beri almaya çıkacaktık!

İNŞALLAHLA MAŞALLAH

Nurullah Ataç'ın tanıdıklarından bir hacı ağa, hayattaki muvaffakiyetlerinden, zengin olmanın hikmetinden, paranın bereketinden dem vuruyordu:

— Allaha çoh şükür, gocaman bir apartuman diktim... Nazar değmesin deyü, adını da «Maşallah» goydum. Sizin de apartumanınız var mı?

Nurullah Ataç gülümsiyerek cevap verdi :

— Var.

— Adı ne?

— «İnşallah»!

ÖZÜR

Patron daktilosunun yine geç geldiğini görünce hiddetlenmekten kendini alamadı:

— Bana baksanıza, hanım kızım !diye seslendi.

— Buyurun, efendim.

— Bugün yine geç kaldınız. Burada saat kaçta işe başlandığını bilmiyor musunuz?

Daktilo hafifçe gülümsiyerek cevap verdi :

— Maalesef bilmiyorum, efendim. Ben geldiğim zaman herkesi işe başlamış buluyorum.

MÜZAKERE

Memur, patronun karşısına çıkıp önünü ilikledi :

— Karım ısrar ediyor, efendim: İllâ maaşıma zam istiyoruz.

Patron pürosundan derin bir nefes çekerek cevap verdi :

— Pekalâ. Müsaade edin, ben de bu akşam karıma, sorayım: Bakalım bu zammı verebilir miyiz!

MERHABA!

Diş hekimi Adem Nezihi Energin muayenehanesinde mühim bir hastanın dişleriyle meşgulken kızı içeri girdi :

— Merhaba ,baba! dedi.. Sokağa çıkıyorum, sana selâm vermeye geldim...

Adem Nezihi Energin iş adamıvar ibir eda ile :

— Geç kaldın, kızım, diye cevap verdi, biraz evvel annen de çarşıya çıkarken bana selâm vermeye geldi, ne varsa aldı gitti, sana kalmadı !

KARAR

Delikanlı, sevgilisine sordu:

— Evlenmemiz hakkında annen, baban ne düşünüyorlar?

Kız dudak büktü

— Henüz bir şey yok. Babam daha fikrini söylemedi. Annem de onun fikrine itiraza hazırlanıyor .

TELEPATİ

Gece misafirliğine gelen bir ahbabı Peyami Safaya sordu:

— Telepatiye inanır mısın?

Peyami, tecahülden geldi:

— Telepati mi? O da ne demek?

Misafir izah etti:

— Birinin aklından geçen düşünceyi okumak.

Peyami Safa güldü:

— Yok, canım! Nasıl inanırım! Öyle bir şey olsaydı şimdi karşımda oturamazdın!

HAYRET!

Şair ve öğretmen Halit Fahri Ozansoy geç gelen talebesinden birine sordu:

— Vapuru mu kaçırdınız yine?

Çocuk kemali nezaketle:

— Hayır ,efendim .Bu sefer uyuyakalmışım! dedi.

Halit Fahri hayret etti:

— Allah Allah! Demek sadece dersimde değil evde de uyuyorsunuz!

TECRÜBE

Bütün kızların evlenmek istediğinden bahsediliyordu. Yalnız, delikanlılardan biri buna itiraz etti:

— Bu dünyada, evlenmek istemiyen bir alay kız var.

— Ne biliyorsun? dediler.

Basın Yayın iç neşriyat müdürü Feridun Fazıl atıldı:

— Belki hepsine ayrı ayrı sormuştur!

Sayı: 139

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idaren eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet matbaası - İstanbul

Türkiyenin en nefis magazini! Fotografla güzellik ve kadın mecmuası!

YAKINDA ÇIKIYOR!
Sahibi: Ramiz GÖKÇE
Mizah ve Salon mecmuaları gibi PERİ de tarzının yegânesi olacaktır.

PERİ

Sayı: 139 — Cilt 6. FİATI 25 KURUŞTUR 4 Mart 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Göz, ağız ve kulak.

BÜTÇE müzakeresi sona erdi. Başbakan bir nutukla bu yorucu müzakereyi bağladı, muhalefeti: «İktidarın kusurlarını arayan göz, noksanlarını söyliyen ağız» olarak kabul etti, bu, muhalefete karşı bir cemile midir, yoksa bir tariz midir? Pek anlıyamadık. Çünkü nihayet daima kusur arıyan bir çift göz insanı sıkar, noksanlarını söyliyen ağız da sonunda baş ağrısı verir. Koskoca Başbakana söz söylemeyi öğretmek haddimiz değil ama böyle buyuracaklarına «Muhalefet, iktidarı daima ikaz eyliyen bir âmildir!» demiş olsalar daha münasip olurdu gibi geliyor.

Fakat öyle zannediyorum ki Başbakan sözünün tamamlanmasını bize bırakıyor. Böyle olunca tabiatiyle bir de bu «gören göz» ün ihtarını, «söyliyen ağız» ın irşadını «dinliyen kulak» bulunması lâzım. O nerede?

Bektaşinin biri ava heves etmiş :

— Yarabbi! dermiş. Bana keskin kanatlı bir şahin ver de bir ava çıkayım. Turna katarlarına saldırtayım. Hem hevesimi alayım. Hem de tencereyi kaynatayım..

Bektaşi, hazırlığını tamamlamış .Bir sabah kuşu koluna kondurmuş, dere bayır dolaşmağa başlamış... Bir de bakmış ki tepesinden bir turna kataı süzülüyor. Hemen şahinin külâhını açmış, koyuvermiş; şahin yükselmiş fakat üstten vuracağına alttan hücum etmiş, turnalar da bir araya gelerek düşmanlarını tepelemişler, öldürmüşler.

Şahin yere düşünce bektaşi evvelâ turna zanniyle koşmuş, birde bakmış ki kendi şahini... Başını göğe doğru kaldırmış:

— Yarabbi! demiş. Ya sözü dinlemiyorsun, yahut dinlesen yanlış anlıyorsun!

MİZANCI

BİRLEŞMİŞ MİLLETLERİ BALTALAMAK İSTİYORLAR :

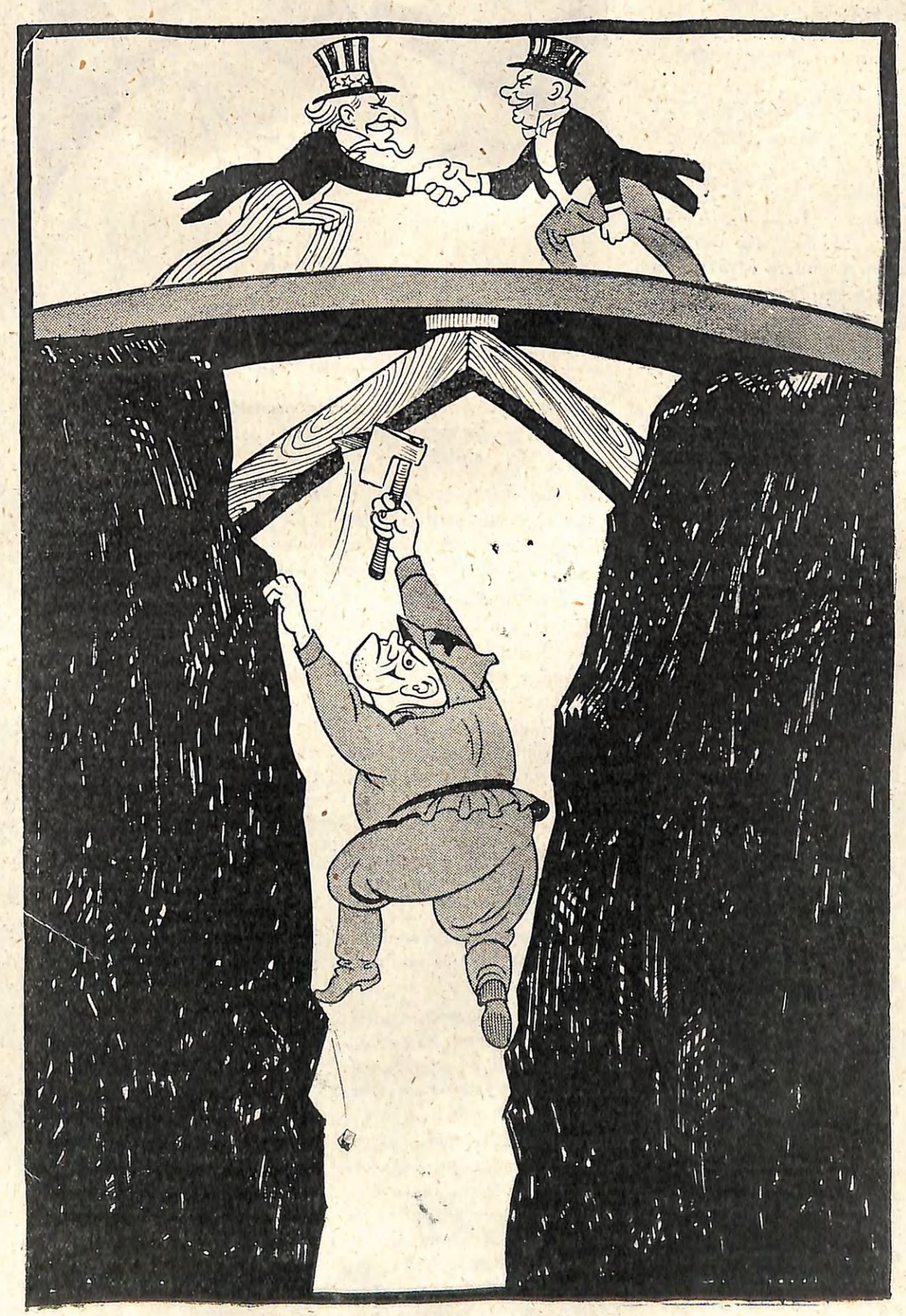

Kazma kuyuyu, kazarlar kuyunu !

Devam cetveli

Refi' Cevad ULUNAY

Nuri Bey — Müsteşar devam etmiyen memurlar için beni fena halde sıkıştırdı. Bilhassa Nafizin yüzünden vebal altında kaldım. Şu herifi evinden çağırtayım da adamakıllı bir veriştireyim. (Zile basar, içeri giren odacıya) Hüseyin! Lâleliye, Nafiz Beyin evine gideceksin, müdür bey sizi istiyor diye alıp buraya getireceksin .

Hüseyin — Efendim, Nafiz Bey burada...

Nuri Bey — Burada mı? Öyleyse çağır. (Odacı çıkar).

Nafiz Bey — Bir emriniz mi var efendim?

Nuri Bey — Nafiz Bey... Yeni Bakanın memurların devamı hakkında gazetelere verdiği beyanatı elbette okudunuz...

— Heyhat!.. Evet .

— O halde memuriyete devam hususunda tekâsül gösterenlere şiddetle muamele edileceğini de tahmin buyurmanız icap eder. Halbuki siz işinize devam etmemekte ısrar eyliyorsunuz.

— Sormayın beyefendi!

— Nasıl sormam efendim? Müsteşar sizin yüzünüzden bana söylemediğini bırakmadı. İp

— Ulan, ne diye göbek atıyorsun?

— Olgunluk bir bizde kaldıydı, bizden de kaldırıyorlarmış diye!

çarığı sıkar, çarık da ayağı sıkar. Sizin yüzünüzden ben vekâlet emrine alınamam efendim. Üşenmedim kaydettim, şimdiye kadar dört defa babanız vefat etti .Validenizin hastalıkları, ve irtihalleri artık sayılır gibi değil... Hemşireniz tam sekiz defa evlendi... Biraderiniz ise otuz yaşında olmasına rağmen tam beş defa sünnet oldu... Ailenizde daima ya düğün var, ya matem... Artık bu kadarı da olmaz.

Nafiz Bey — (İçini çekerek, ağlar gibi bir sesle) Ah efendim... Sormayın.

— Hâlâ sormayın diyorsunuz. İzah edin bakalım? Mesele neymiş ?

Nafiz Bey — Oooof! Öyleyse arzedeyim: Bendeniz her sabah gözlerimi açtığım zaman karım kahveyi yatağıma getirir. Kendi kendime mülâhazaya koyulurum: «Nafiz! Haydi daireye... Kaç gündür gitmedin. Ayıp oluyor!» Bunu der demez dağları devirecek bir azim ile yataktan atlıyor, giyiniyor ve sokağa fırlıyorum... Fakat kıraathanenin önünden geçerken bakarım camın önünde tavla

Berber — Biz de traşlara zam yaptık..
Müşteri — Ustura sizin elinizde, istediğinizi yapabilirsiniz!

meraklısı Zühtü oturuyor. O tarafa bakmam bile... Fakat arkamdan çağrıldığımı işitirim. «Nafiz Bey! Nafiz Bey!» Yine aldırmam... Kulağıma bir ayak sesi gelir, bakarım. Çırağı koşturmuşlar. «Zühtü Bey rica ediyor. Bir şey soracakmış!» der Eh... Bir arkadaşın hatırı kırılır mı ya... Dönerim... İşte dönüş o dönüş olur. Bir tavla partisine tutuluruz. O gün daire asılır .

— Ya başka günler?!

— Başka günler de buna benzer hâdiseler oluyor. Meselâ erkenden bizim baldız çocukları, kocası ile geliyor. «Aman enişte bugün seninle mühim bir şey konuşacağım!» diyor. Kalayım da öğleden sonra daireye giderim diyorum... Aksi gibi öğle yemeğini fazla kaçırıyoruz. Uyku bastırıyor. Şekerleme filân derken bakıyorum saat dört, ondan sonra daireye gideyim de ne yapayım? (Ağlar gibi) Ah beyefendi işime gelememek beni öldürüyor, bitiriyor, hasta ediyor, vallahi perişanım...

— Bu kadar müteessirseniz gelin efendim...

—Gelin demesi kolay! Gelemiyorum işte. Artık her şeyi söyliyebilirim. Size yalan kıvırmaktan, mazeret bulmaktan hısım akrabamı öldürüp evlendirmekten, bıktım, usandım, doktorlardan rapor almak için düşündüğüm kurnazlık beynimi yordu, hastayım müdür bey! (Ağlıyarak) Hasta... Öleceğim.. Muhakkak öleceğim. Bu gelmek arzusu beni deli divane etti.

— O halde gelin efendim...

— Israr etmeyin. Gelemiyorum. Elimde değil...

— Bakın bugün pek güzel gelmişsiniz... Her gün böyle geliverseniz olmaz mı?

— Efendim, bugün bilhassa sizi görmek için geldim. Zira mühim bir mesele var .Bunu bugün halletmeliyim.

— Ben de sizin fikrinizdeyim.

— Evet bu hale nihayet verelim. Efendim... Bendeniz buradan aldığım maaşla bu üzüntüye tahammül edemem.

— O halde?!

— O halde hakkımı istiyorum. Yani aylığıma bir misli zam edilmesini talep ediyorum, Bu yüzden âdeta illetli oldum. Fedakârlığımın mukabilini istersem buna kim ne diyebilir?

— Bu sırada her mektebin mezunlarına çaylar veriliyor, niçin?

— Nasıl olsa mektep bitirenler karınlarını doyuramıyacaklar, hiç olmazsa bir çayla teselli bulsunlar diye!

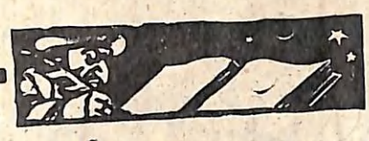

Betarz-ı kudemâ

KASİDE..

İntihâ bulmaz mı artık şûriş-ü kavga acep?
Fitneden kalmaz mı hâlî bir zaman dünyâ acep?

Benzeyip firdevse vîrân âlemin her kûşesi,
Ber-murâd olmaz mı nesl-i Adem-ü Havvâ acep?

İnliyor milyonlarca insan bir dilim ekmek diye,
Gün gelip içmez mi âh onlar da şampanyâ acep?

Ürkeriz pây atmadan hâlâ teceddüd râhına,
Biz neden olduk İlâhi böyle pek çolpâ acep?

Halk esîr-i derd iken (Karpiç) te sahbâ nûş edip,
Neş'e tahsîl eylemek olmaz mı nâbercâ acep?

Yok mu müfritlerde el'an sazdan anlar kimse hiç,
Mutlaka çalmak mı lâzımdır davul, zurnâ acep?

Öyle gaafillerden iz'an bekliyen hımbıllara,
Akl-ü fikr etmez mi ihsan Hazret-i Mevlâ acep?

Âkibet, (Cevdet Kerîm) - Aydında îrâd ettiği,
Son demeçten şerm olup - eyler mi isti'fâ acep?

Vergi tarh etmeksizin yapmıştır (Aksal) bütçeyi,
Şimdi (Şevket Zammalan) Bey der mi vâhayfâ acep?

Çekmeyip ta'dîl için zahmet, Basın Kaanûnunu,
Etseler olmaz mı lâyık büsbütün ilgaa acep?

İktisâb-ı şöhret etmiştir (Emîr-ül-mâ) diye,
(Dâver) âsâ var mıdır bir âşık-ı deryâ acep?

Sen ki (Çağlar) sın, (Şadırvan) dan geçip ey şâirim,
Etsen olmaz mıydı coşkun bir deniz peydâ acep?

Yaktı pek, Yarab, bu yıl bîçare halkın cânını,
Def'olup gitmez mi artık mevsim-i sermâ acep?

Şâirim ben, feyz-i tab'ım herkesin malûmudur,
Kim yaza bir böyle şîr-i pâk-ü müstesnâ acep?

Hicv-i devrân eyledik oldukça ey (Râsıd) yine,
Etmeyip ıtrâ hemen atsak mı bir imzâ acep?

Râsıd

— *Ula Haso, gazeteyi neden ters okuyorsun?*
— *İncedayının beyanatını okuyorum, belki tersinden bir şeye benzer diye böyle tuttum!*

— *Gelecek yıl için İstanbuldan odun ısmarladılar, onu götürüyorum.*
— *Biraz erken değil mi?*
— ***Biz hükümat değiliz, vaktinde yetiştirmemiz lâzım!***

Görünmeyen Adam anlatıyor:

Özel Gazetecilik Okulunda...

(Süratli muhabirimiz Görünmiyen Adam, Letafet apartımanında açılış töreni yapılan «Özel Gazetecilik Okulu» na koşarak kimseye görünmeden olup biteni tesbit etmiştir. Anlattıklarını aynen neşrediyoruz:)

Şehzadebaşındaki Letafet apartımanının kapısında çaycı, simitçi esnafından ,terzi, piyazcı, çıraklarından mürekkep uzun bir kuyruk görünce Özel gazetecilik okuluna geldiğimi anladım. Onlar da, anlaşılan burasını hakikaten gazeteci yetiştirecek bir yer zannetmişler, taksitle elbise dikmek, piyazdan, çay ve simitten ibaret öğle yemeği vermek üzere bekleşiyorlardı.

Meğer okul saat ondan ondörde kadar fasılasız ders yaparmış. Yani öğle yemeğini küllîyen ilga etmişler.

Müessesenin sahibi bizim Fehmi imiş, Almanca hocası Fehmi!

— Ayol Fehmi, dedim, sen bir garip öğretmensin, gazetecilik senin neyine?

— Ne diyorsun birader, dedi, ben vaktiyle «Dünya Edebiyatı» diye eser yazdım!

— Sen hadi neyse, fakat Cihat Babanlar, Abidin Daverler, hangi akla yelken edip seninle işbirliği yaptılar?

Fehmicik hayretle:

— Onlar da kim? diye sordu.

— Canım, okulun profesörleri!

— Ya? Vallahi kardeşim, ben tahsilâtla, talebe tahsille, hocalar da başka işlerle uğraşıyorlar. Onun için gelenin, gidenin farkında değilim!

Öğrendim ki tahsil ücreti adam başına üçyüz lira imiş. Profesörler ders başına beş lira alıyorlarmış. Yetmiş talebe şimdiden peşinen paraları sökülmüşler. Allah feyizlerini arttırsın!

— Peki, bunlar çıkınca ne olacaklar?

— Hiç... Diploma alacaklar..

— Diplomaları amma tuzluya satıyorsunuz ha... Gazetecilik edebilecekler mi?

— Tabiî, hem de dünyanın her yerinde! Yalnız İstanbulda edebilecekleri şüpheli... Sizin gibi alaylı gazetecilerden diplomalılara vakit kalmaz ki... Zaten profesörlerimiz ilk mektep mezunu, talebelerimiz üniversite mezunları...

Bütün mektep Halk Partisinin ianesi olan bir tek salondan ibaretti. İlk dersi merak etmiş olan gazeteciler, özel gazetecilik talebelerinden parmaklıkla ayrılmış bir yere alındılar. Besbelli sirayetten korkuluyordu.

Derslere gelince. Meselâ sanat tarihi dersi var. Profesörü yüksek mimar Sedat Çetintaş. Bu da dersin ehemmiyeti hakkında fikir vermeğe kâfi. «Gazetecilik» dersini Profesör Cihat Baban ve Profesör Abidin Daver, tabii nöbetleşe okutuyorlarmış. Tahsisat ikiye bölünecek demek! Kompozisyon ve efkârı âmme dersini Profesör Bahadır Dülger verecek, iktisat dersini Profesör Selim Baban, Türk edebiyatı tarihi dersini Profesör Orhan Rıza anlatacaklar. Ne kadar da bol profesörümüz varmış! Yalnız gazetecilikte cidden işe yarıyacak olan Zati Sungur yok!

İlk ders başladı. Profesör Bahadır Dülger saçlarına ak düşmüş bir adamı ortaya getirdi:

— Size gazetecilik dersini canlı bir misalle vermek isterim! dedi, bu gördüğünüz zat, ders levazımından biri sıfatiyle huzurunuza geldi. Kendisi bir hiç olan Bolu mahkemesini bir hâdise haline getiren meşhur gazetecimiz Ferdi Öner'dir!

Talebeden biri parmak kaldırdı. Bahadır kemali cesaretle:

— Dışarı mı çıkmak istiyorsunuz? diye sordu.

— Bugünlerde mutlaka bir fırtına kopacak..
— Takvim mi yazıyor?
— Hayır, kocam istediklerimi almıyor!..

Talebe — En çok sevdiğiniz eseriniz?
Profesör Halide Edip — Eskiden (Zeynonun Oğlu) idi amma, bu yaştan sonra (Kalb Ağrısı) tam bana göre!

KALKINMA P

Köylerde ekim

Tek keramet

HAKİKAT ve TARİKAT

Meydanda göründü nâgehânî,
Bir kaç yeni Vahdetî-i sânî.

Bir farkı yok eski softalardan,
Noksanları bir sarık abânî.

Hicrî kamerî şükûr ü eyyâm,
Sâatleri dâimâ ezânî.

Ihdâs-ı tarîkat eylemişler,
Unvânı tarîkatın Ticânî.

Yer yer arabî salâ verirler,
Bir gülgede yer tutup nihânî

Ahlâkı arabca bir ezanla,
Islah işi bir hayâl-i fânî.

Kaabil mi birer melek kesilsin,
Bir hû ile bir alay zebânî.

Evhâma dalarken ehl-i gaflet
Yükselmeyi fikreder yabânî.

Elbette Ozan, bizim etibbâ,
Muhtâca devâ verir mecânî.

Akıllı Ozan

SALGIN!

— Sorma başıma geleni, bir haftadır otuz dokuzla yatıyo rum, bütün vücudüm bitti!
— Ya benim gibi daha ateşle yatsaydın ne olurdun?

— Hayır! Siz hangi meseleyi mesele yaptınız, onu anlamak istiyorum!

Bahadır tevazula boynunu büktü:

— Hiiiiiç! dedi. Talebe:

— O halde müsaade buyurun da gazeteciliği bize daha tecrübeli olan ders levazımı anlatsın!

Vay canına, meğer bu kız Edebiyat Fakültesinde talebeymiş .Bahadır:

— Dersimiz mizah mevzuu değildir, devam ediyorum!

Dedi ve devam etti. Dinleyiciler arasında kız talebeler de çoktu. İkinci ders gazete fotografçılığı ve baskı tekniğine aitti. Ve Profesör Naili Tor izahat verirken yavaşça talebeden birine sordum :

— Gazeteci mi olacaksınız?

— Allah göstermesin!

— Burada ne yapıyorsunuz öyleyse?

— Dalga geçiyorum.

— Bunun için mi üç yüz papel verdiniz?

Çocuk güldü:

— Tabiî dedi, moruğa yazdım, beş yüz daha gönderecek. Bir yıla kalmaz benim Ahmet Emin gibi baş makaleler yazacağıma inanmasa metelik yollamaz vallahi.. Ne yaparsınız, geçim dünyası!

Biraz sonra Profesör İsmet Alkan iktisat ve gazete muhasebesi dersine başladı. O, bir gazetecinin nasıl bir simit ve çayla idare edeceğini anlatırken ben de yazımı yetiştirmek üzere dışarı fırladım.

Not: Hakkı Tarık Us'un açış nutku kendi gazetesinde bir ay müddetle tefrika edileceği için, her ne kadar mizahî bir eserse de buraya nakledilememiştir.

GÜVEMLİ

Ağzınızın tadını biliyor musunuz? Öyleyse:
BAĞDAT KÖŞKÜ
Pastahanesinin de Taksim, Sıraserviler caddesi 91/1 de açıldığını bilirsiniz. En nefis şekerleme ve pastalar orada bulunur.

— Hanım, üstün başın pek çıplak dolaşıyorsun, hasta olacaksın..
— Sen benimle uğraşma, kendi başına bak!

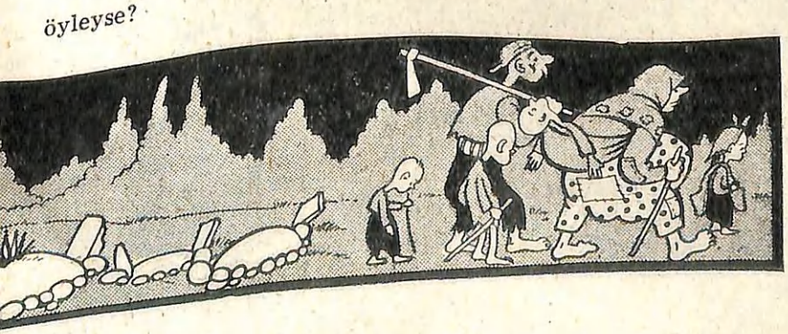

RAMIMIZ

Hikâye

KÜTÜK

Yazan
VİR-GÜL

Anadolunun küçük bir kasabasında bulundunuzsa bilirsiniz: Kış gecelerinin en zevkli eğlencesi dört, beş arkadaş bir araya gelip ufak bir çilingir sofrası kurmak ve çakıştırmaktır. Zaten böyle bir yerde dört, beş kişiden fazla arkadaş edinemiyeceğinize göre, bu kadeh toplantıları büyük şehirlerin kulüp eğlentilerine muadildir .

Biz de öyle yapardık. Hemen her akşam, kaymakamın evinde toplanır, yemiş yer, içki içer, tatlı tatlı konuşur, hikâyeler anlatırdık.

Kaymakam orta yaşlıydı ve bekârdı. Kasabının oldukça iyi bir evinde tek başına otururdu. Bu gibi toplantıların da bekâr evinde olması tabiî şart!

Bir gece, kafalar daha yeni dumanlanmaya başladığı zaman ben ,konuşmaya vesile olsun diye, ev sahibine sordum:

— Siz niçin evlenmediniz, kaymakam bey ?

Adam, bu suali çoktandır bekliyormuş gibi derhal cevap verdi:

— Kütük yüzünden.

Tuhaf bir cevap, değil mi?

Bunun arkasında bir o kadar tuhaf hikâye bulunduğu anlaşılıyordu. Hepimiz hayretle sorduk :

— Kütük yüzünden mi?

Kaymakam başını salladı :

— Evet ,kütük yüzünden, dedi ve anlattı:

Nahiye müdürü olarak Bursanın bir köyünde bulunuyordum. Harbi Umuminin son seneleriydi ve yirmi beşime yeni basmıştım. Bu küçük köyde ahbap olabileceğim kafa dengi bir tek kişi vardı ki o da âşar memuru Ahmet Beydi. Benden on, onbeş yaş büyüktü, fakat kızı yaşında bir karısı vardı. Kaçgöç devrindeydik, lâkin adam İstanbullu olduğu için biraz geniş yürekliydi, karısını benden kaçırmıyordu.

Evlerine gittiğim zaman, hep beraber oturur, konuşurduk. Kadın, az lâkırdı eden, çok tatlı gülümseyen, sessiz bir tazeydi. Oya işlemeli yemenisinin altından sarı kâhkülleri hilâl gibi çıkar, gözleri birer mine çiçeği gibi ışıldardı .Ara sıra ben bu bakışlarda bazı şeyler sezer gibi olurdum ama, gözümü çevirir, adamla başladığımız tavlaya, iskambile, dominoya dönerdim.

Bir akşam yine onlara gidecektim. Kapı çalındı. Ahmet Bey gelmişti:

— Ben ani olarak şehre inmek mecburiyetindeyim, dedi. Jandarma demin haber getirdi: Çetelerin yolu kesmek ihtimali varmış. Gideyim de, âşar paralarını malmüdürüne teslim edeyim .

— Güle güle, dedim ve o akşamki sohbetimizden mahrum kalacağım için üzüldüğümü söyledim .

— Sen yine bize git, dedi. Belkis güzel şeyler hazırladıydı. Yemezsen üzülür .Hem onu biraz teselli etmiş olursun. Böyle tehlikeli bir zamanda yola çıkmama canı sıkıldı.

Gittim. Fakat Belkısın canı sıkılmış değil, bilâkis sevinmiş bir hali vardı .Beni büyük bir hararetle karşıladı, yemenisini başından attı, sarı saçlarını açık göğsünün üzerine döktü. Mine mavisi gözlerinde ateşli bir ışıltı yanıp sönmeye başladı. Durmadan konuşuyor, her biri aşka davet mânâsına gelecek gevrek kahkahalar atıyordu.

Ocağa bir kaç odun daha koydu. Önüme güzel bir çay sofrası hazırladı ve sonra geldi, sedirin üzerine benim yanıbaşıma oturdu. O zaman burnuma bir koku geldi: Yeni yıkanmış bir kadının saçlarındaki sabun kokusu.

Konuşmayı lüzumsuz ve bayağı bulacak kadar sihirli bir hava içindeydik. İkimiz de susuyor ,ateşin çatırtısını, çaydanlığın mırıltısını dinlemeyi tercih ediyorduk.

Birden kulağımda bir ses şakladı :

— Konuşsanıza Lütfi Bey.

Baktım; gözlerinde: «Ne söylersen hoş göreceğim...» diyen bir ifade vardı.

Fakat ben yine birşey söylemedim. Sadece gülümsedim. O bana çay koydu. Kendi eliyle yaptığı kurabiye, çörek ve tatlıları önüme sürdü. Sonra, bana daha fazla cesaret vermek ihtiyacını duymuş olacak ki halinden, kocasından, buradaki hayatından şikâyete ,bana karşı olan teveccüh, takdir ve hayranlığından bahse başladı .

Tuhaf değil mi? Bu sözler beni kızdırmıyor, bilâkis memnun ediyordu. Karşımdaki kadın bir arkadaşımın karısı olmaktan o kadar sıyrılmıştı ki ben kendimi sadece bir erkek, onu da sadece bir kadın olarak görüyordum. Sanki, içtiğim çayda esrar, yediğim çörekte afyon vardı ki muhakemem uyuşmuş, hislerim canlanmıştı.

O da bunun farkındaydı. Bir çay daha koydu, uzanma hareketinden istifade ederek bana biraz daha sokuldu. Kokusunu daha yakından duydum, saçlarının gıdıkladığı boynunu daha yakından gördüm.

Elimi uzattım: Çayı almaya değil, onun kolunu yakalamaya..

Bu sırada bir gürültü oldu. Geri çekildim.

Belkıs bir kahkaha attı:

— Kütük! dedi.

Hakikaten, ocakta bir kütük devrilmişti .Bu kadar küçük bir gürültünün bende uyandırdığı heyecana evvelâ ben de gülmek istedim. Fakat artık şuurum uyanmış, muhakemem işlemeye başlamıştı. Daha fazla geri çekildim, çayımı acele içtim ve...

Müsaade istemek üzere idim, kapı açıldı: Ahmet Bey gelmişti. Gülümsiyerek içeri girerken:

— Gidemedim, diyordu. Çeteler yolu çoktan kesmişler.

O anda içimden kütüğe öyle dua ediyordum ki! Bu kütük devrilmeseydi kimbilir Ahmet Bey içeri girdiği vakit ne feci bir manzarayla karşılaşacaktı! Bir kadının, gerek kocasını, gerek onun en yakın arkadaşını ne hallere düşürmesi ihtimali olduğunu o zaman daha iyi anladım ve bu kütük bana daima bir ders oldu.

ECNEBİ NÜKTELERİ

— Bana kızdı ama, beni unutmasına imkân yok, çünkü terzimin hesabını ödemiş bulunuyor!..

KESTİRME TEDAVİ

— Nasıl bayım, gripiniz geçti mi?

Soğuğa karşı tedbir !

— Ne çirkin değil mi? Bacakları leylek gibi meydanda...

Çömezin Röportajları:
139
Malûllerle Konuşma..

Çizen: RAMİZ

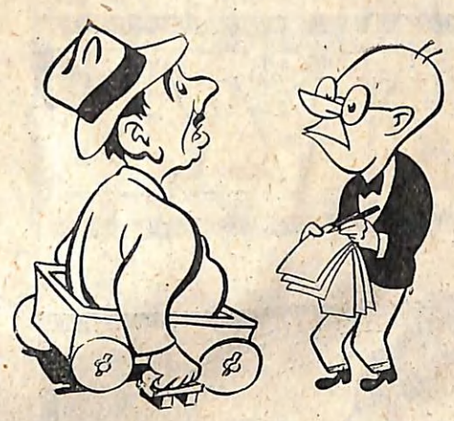

Çömez — Hem yarımsın, hem arabada geziyorsun?

— Çok mu? Asıl yarım adamlar lüks arabalarda geziyor!

Çömez — Niçin tepe aşağı geziyorsun?

— Ahvali doğru görmek için!

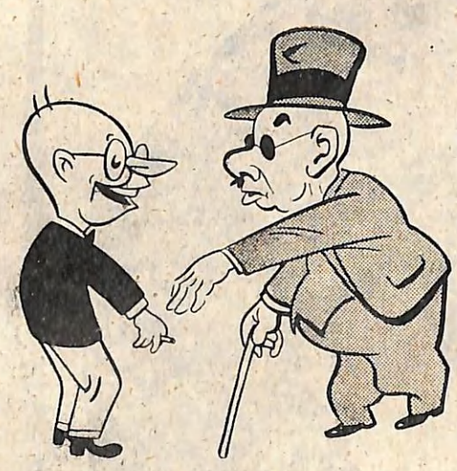

Çömez — Görmiyenlerin ümitleri var mıdır?

— Tabiî, ileride bakan olmak ihtimali vardır!

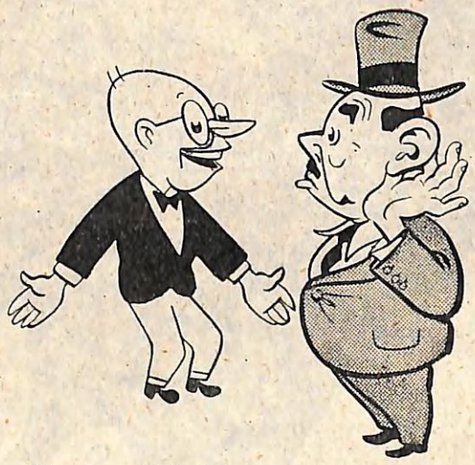

Çömez — Neleri duymak isterdiniz?

— Duyduklarımı duymamak, duymadıklarımı duymak isterdim!

Çömez — Tek kollu olmanın zahmeti var mı?

— Var, önüme geleni alkışlıyamıyorum!

Çömez — Siz terimceye benzemişsiniz?

— A. A. A. A.!

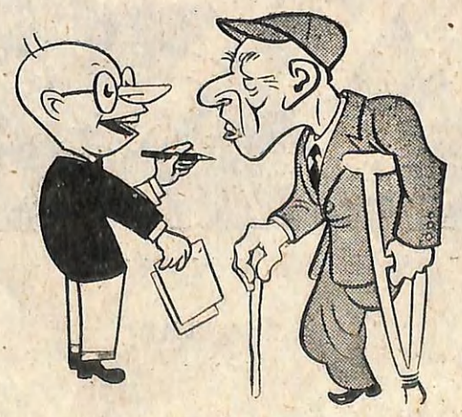

Çömez — Niçin aksıyorsunuz?

— İşlerin gidişine ayak uydurdum da ondan!

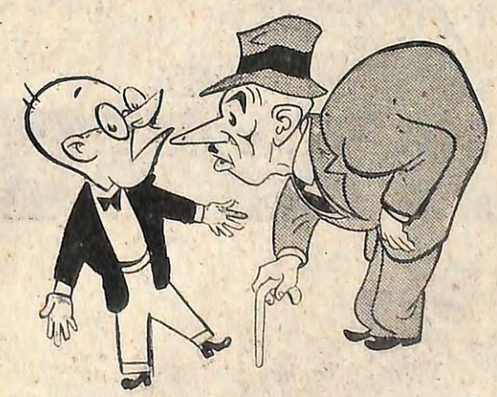

Çömez — Kamburlar talihli olur derler?..

— O her kambura göre değil!

TOMBUL TEYZE

Mart içeri, pire dışarı!

T. T. Postası

Yahya Karakoç, Kırklareli:

S — Son zamanlarda Sıska Dayıyı ihmal ederek ihanette bulunduğunuz hakkında şehrimizde bir sürü dedikodulu söylentiler dolaşıyor. Mizahçı «Felek» le aranızda hummalı bir aşkın cereyanını duyunca pek üzüldüm.

C — Korkma yavrum korkma, Felek beni çemberinden geçiremez, zira feleğin çemberi bize göre değildir. Kelek hiç yediremez, zira pek o kadar ham ervah olmadığımız erbabına malûmdur. Üzülmene sebep yok!

PERİ
YAKINDA
ÇIKIYOR!

Hürriyet
GÜNLÜK MÜSTAKİL SİYASİ GAZETE

SALON
Onbeş günlük
MAGAZİN

İĞNE İLE...

Derlerdi!

D. P. Başkanı, yanında dostları olduğu halde geçen gün vir vilâyeti ziyarete gitmişti. İçleri demokrasi ateşiyle yanan binlerce vatandaş sayın başkanı karşılayıp omuzlarında taşıdılar. Bunu vesile ittihaz eden vilâyetin Partili gazetesi «Milletin omuzlarına şimdiden yük olmağa başladılar. Demokrasi bu mudur?!» diyor. Ne münasebet! Eğer demokrasi bu olsaydı millet, şimdiye kadar omuzlarına yüklenen yüklerin altında kısılan sesiyle haykırırdı: Demokrasiyi bize C.H.P. vermiştir! diye...

... KUYU KAZAN

Son yapılan saç güzelliği müsabakalarından bir enstantane

BİR FRANSIZ KOMEDİ TRUPU GELİYOR

Martın ortalarında şehrimize Komedi Fransız Tiyatrosu artistlerinden bir komedi grubu şehrimize gelecektir. Gelecek olan Komedi Tiyatrosu artistleri arasında Fransada birer şöhret olarak tanınan Jean Martinelli, Mari Ventura, François Morhange, Georges Cousin de bulunmaktadır.

PALIKPAZARINDAN HOLLYWOOD'A!

Yazan: Hikmet Feridun ES

Alice Fay ve Ginger Rogers'e neler yedirdim?

Balıkpazarında pastırmacı iken şimdi Paramunt Film Şirketinde musluk tamircisi olan Kayserili . vatandaşlarımızdan Andon Koçoğlu bana bir mektup gönderdi. Cumartesi akşamı önemli yıldızlardan Ginger Rogers ve Alice Fay ile birlikte bize geleceklermiş. Bilhassa Türk yemekleri yemek istediklerini yazıyordu. Türklüğün şerefini ve Türk mutfağının orijinalitesini göstermek, böyle bir propaganda yapmak için çok iyi bir fırsattı bu... Filhakika ayni gün misafirler geldiler. Karım hepimize kokteyl kadehleriyle ayran çıkardı. Hele Ginger Rogers'in kırmızı uçlu diliyle dudaklarını yaladığını görmiyeyim mi?

Meşhur yıldız Ginger Rogers'in bana verdiği resim.

Vakit geçiyordu. Prostelâmı taktım, mutfağa girdim. Onlara harikulâde bir hazırlop yumurta pişirdim. Az daha parmaklarını yiyeceklerdi. Pek mmenun olduklarını, ömürlerinde böyle şey yemediklerini karıma söylediler. O da bana tercüme etti. Ben de anladım. Arkadan bir soğan salatası yaptım. Andon vatandaşımız da dahil, bayıldılar bittiler .Gülüştük, eğlendik. Güzel günümüzün hatırası olarak bir de resim çektirdik.

EDEBİ SOHBETLER

BOĞAZİÇİNİN İMARI

Yazan: Nihat Sami BANARLI

Asırlarca müddetle kâinata parmak ısırtmış olan zümrüt Boğaz kıyıları, frenklerin altın boynuz namını verdiği o müstesna sahiller, hakkında ciltler dolusu eserler yazılmış, düzme Rabia Hatunların bile söz açmaktan kendini men edemediği ve ulu şair üstad Yahya Kemal Beyatlı efendimizin türlü gazellerine, kasidelerine ve rübailerine ilham kanyağı olan o bahtiyar topraklar; Fatih Sultan Mehmet Han Hazretlerinin adını bayraklaştıran, Fikretin ölmez Âşiyanına kucak açan, gazeteciliğimizin medarı iftiharı, gazeteciler cemiyeti başkanı patronumuzun villâsını yaptırdığı güzel boğaziçi, Abdülhak Şinasinin kitabına ad, Piyer Loti ve Klod Farerin randevulaşmalarına fırsat veren Boğaz içi; imarı için milyonlarca bu milletin liralarını sarfa hacet kalmadan, yalnız ve yalnız Boğaziçi Lisesi gibi ilim ve irfan, fazilet ve ticaret yuvalarının çoğalmasiyle geliştirilecek programlı ve sistemli bir imar siyasetine şeref, haysiyet ,milliyet ve necabetini bağlamış olan o ilâhi topraklar, müstesna ve nadir çiçekleri ,mineleri, «bağa gel» levhası, Kocataş suyu gibi Lâle Devrinden kalma âbideleri, hayratı, hattâ şirket vapurlariyle bir hususiyet arzeden ilâhi Boğaziçi; şiir ve edebiyatın beşiği, İstanbulun eşiği orasıdır. Boğaziçi, Fuat Köprülünün sözleriyle kısaca budur ve imarı vatan, millet ve hemşerilik borcudur.

Mizah
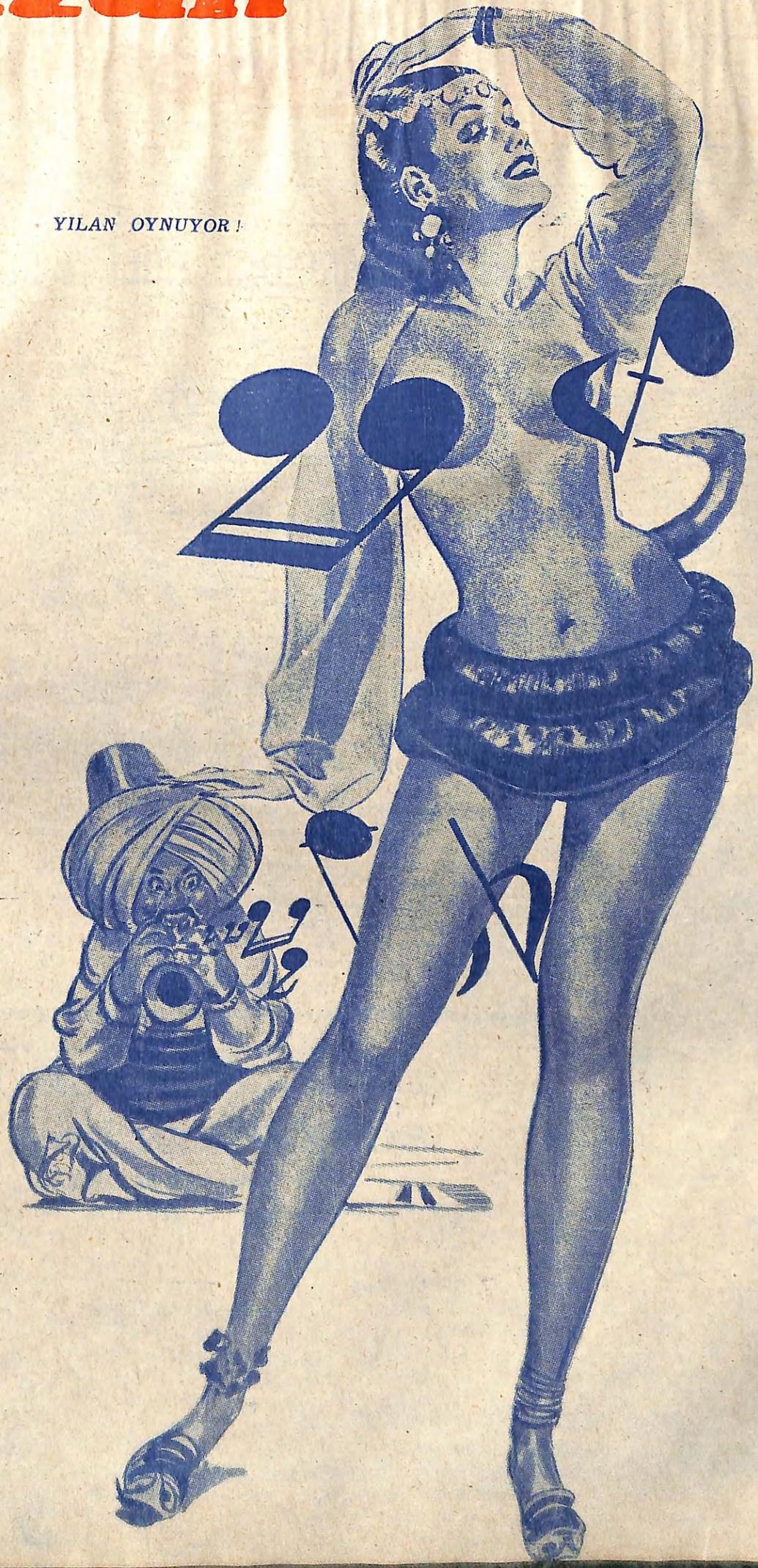
YILAN OYNUYOR!